

Forfatter: Udrag fra Det høie Spil

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 22.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296367013104/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

mig og min Datter igjen; men lad mig saa see, du er blevet et fornøftigt Menneske!»

«Det tvivler jeg paa – svarede Hoiger – men saa gal bliver jeg vist aldrig, at jeg finder nogen Pige i Verden saa elskværdig som din Datter – —»

«Lad os nu tømme en Flaske Vin paa det nye Bekjendtskabs – afbrød Gubben ham, og tog en Flaske frem inderst fra Hulen. «See, den har jeg gjemt fra sidst jeg var riig – vedblev han – til her engang kom en Gjest, jeg kunde nyde den med; thi min Datter har ingen Smag derfor, og Vin smager mig aldrig uden Selskab.»

De drak, og Hoiger blev saa glad og modig ved den begeistrende Drik, at han vovede tilsidst, at slynge sin Arm om den skjøne Moe og trykke et elskovsfuldt Kys paa hendes blussende Læber. Men nu faldt med eet en saadan fortryllende Svimmel over ham, at han segnede hen paa Moshænken sont i Blund, og da han slog Øinene op igjen og de henrykkende Drømme forløde ham, saae han sig eene i Skoven, og Solen stod høit paa Himmelen.

Hvordan hænger dette sammen – tænkte han og gned sine Øine, – hvor er den skjøne Mirza blevet af? har jeg ligget her og sovet siden igaar? og er maaskee Mirza og den Gamle og Alting en Drøm? – Han gned Øinene igjen, greb i sin Lomme og Halvskillingen var borte; han stak Haanden i sin Barm og fandt det gyldne Haar. «Nei, en Drøm har det gudskelov ikke været – raabte han glad – og trykkede Haaret til sine Læber; men lidt Hexerie maa her vist være med i Spillet. Skulde den skjøne lille Mirza være en Hex – hm, hm! det var en Ulykke – men det fik ikke at hjælpe, hun var dog den deiligste Hex paa Jorden, og skulde hun brændes, vilde jeg brændes med. – Men hilledød! min Ridderære! det var jo idag, jeg skulde kæmpe for Prindsessens og hele Ridderskabets Øine, og nu skal vi see, jeg har sovet baade fra Seier og Ære.» Han skyndte sig tilbage til Staden, og den første, han mødte, var Jochum, i sin Herres ridderlige Rustning, som kom hinkende med begge Gangerne efter sig.

«Hvad skal det betyde? Jochum!» – spurgte Hoiger.

«Ak! hvad veed jeg det – svarede Jochum – Gud skee Lov, I er levende, Herre! jeg troede, I var kommet en Ulykke til, da I ikke lod Jer see ved Tourneringen. Jeg har maattet sørge for Æren, mens I var borte; men det er kun løbet maadeligt af, som I see. Jeg tog eders Rustning paa, og meldte mig i eders Navn ved Skranken, for dog at